

Η Ημέρα της Πεντηκοστής

«Όταν έφτασε η ημέρα της Πεντηκοστής, αυτοί [οι μαθητές του Ιησού] ήταν όλοι μαζί στο ίδιο μέρος. Και ξαφνικά ακούστηκε ένας ήχος από τον ουρανό, σαν δυνατός άνεμος που σφυρίζει, και γέμισε ολόκληρο το σπίτι όπου κάθονταν.

Και εμφανίστηκαν γλώσσες, σαν φωτιά, και κατέπαυσε μία πάνω σε κάθε έναν από αυτούς.

Και όλοι γέμισαν από το άγιο πνεύμα και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, όπως το πνεύμα τους έδινε να μιλήσουν.

Πράξεις 2:1-4

Ο χριστιανικός κόσμος αναγνωρίζει συνήθως τρία σημαντικά γεγονότα ως βάση των θρησκευτικών του πεπιοιθήσεων: τη θαυματουργική γέννηση του Ιησού από τη μητέρα του Μαρία, τον θάνατο του Ιησού στον σταυρό του Γολγοθά και την ανάσταση του Ιησού την «τρίτη ημέρα» στη θεϊκή φύση. Υπάρχει ένα τέταρτο γεγονός ζωτικής σημασίας για τον χριστιανό — ένα γεγονός που, ωστόσο, γενικά δεν απολαμβάνει το βάθος εκτίμησης που θα έπρεπε να του αποδίδεται. Είναι η Ημέρα της Πεντηκοστής, η οποία έλαβε χώρα πενήντα ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού. Σκοπός μας στην παρούσα εξέταση είναι να εξετάσουμε την προέλευση, το ιστορικό και, το πιο σημαντικό, τη σημασία αυτής της ειδικής ημέρας στην ιστορία της χριστιανικής πίστης.

Η λέξη «Πεντηκοστή» συναντάται μόνο τρεις φορές στη Βίβλο και, όντας ελληνική λέξη, εμφανίζεται μόνο στο Νέο Διαθήκη. Η πιο γνωστή χρήση της βρίσκεται στα λόγια του αρχικού μας κειμένου. Η λέξη

χρησιμοποιείται αργότερα στην Πράξη 20:16: «Ο Παύλος είχε αποφασίσει να πλεύσει από την Εφέσο, επειδή δεν ήθελε να περάσει το χρόνο του στην Ασία· διότι βιαζόταν, αν ήταν δυνατόν, να βρίσκεται στην Ιερουσαλήμ την ημέρα της Πεντηκοστής». Η τελευταία χρήση της λέξης βρίσκεται στην 1 Κορινθίους 16:8: «Θα παραμείνω στην Έφεσο μέχρι την Πεντηκοστή». Σε αυτές τις δύο τελευταίες αναφορές, υπονοείται ότι η Πεντηκοστή ήταν κάτι περισσότερο από το αξιοσημείωτο γεγονός που περιγράφεται στο κεφάλαιο 2 των Πράξεων σχετικά με την αποστολή του άγιου πνεύματος. Η Πεντηκοστή είχε την προέλευσή της ως μία από τις εορτές των Ιουδαίων που περιγράφονται στην Παλαιά Διαθήκη.

Η γιορτή της Παλαιάς Διαθήκης

Αυτό που έγινε γνωστό στην εποχή του Νέου Διαθήκη ως Πεντηκοστή ήταν μία από τις τρεις ετήσιες γιορτές του Ισραήλ. Στην Παλαιά Διαθήκη, είχε δύο ονόματα: τη «Γιορτή της Συγκομιδής» και τη «Γιορτή των Εβδομάδων». Διαβάζουμε για αυτήν με το όνομά της, Γιορτή της Συγκομιδής, στην Έξοδο 23:14-16: «Τρεις φορές το χρόνο θα γιορτάζεις εμένα. Θα γιορτάζεις τη γιορτή των αζύμων: ... Και τη γιορτή της συγκομιδής [Πεντηκοστή], οι απαρχές των κόπων σου, που έσπειρες στο χωράφι: και τη γιορτή της συγκομιδής, που είναι στο τέλος του έτους, όταν έχεις μαζέψει τους κόπους σου από το χωράφι.»

Μια άλλη αναφορά σε αυτή τη γιορτή βρίσκεται στο Δευτερονόμιο 16:9,10,16, όπου ονομάζεται Γιορτή των Εβδομάδων. «Επτά εβδομάδες θα μετρήσεις· άρχισε να μετράς τις επτά εβδομάδες από τη στιγμή που θα αρχίσεις να βάζεις το δρεπάνι στο σιτάρι. Και

θα τηρείς τη γιορτή των Εβδομάδων [Πεντηκοστή] στον Κύριο τον Θεό σου με φόρο εθελοντικής προσφοράς από το χέρι σου, την οποία θα δώσεις στον Κύριο τον Θεό σου, σύμφωνα με το πώς ο Κύριος ο Θεός σου σε έχει ευλογήσει. ... Τρεις φορές το χρόνο θα εμφανίζονται όλοι οι άνδρες σου ενώπιον του Κυρίου του Θεού σου στον τόπο που θα επιλέξει ο ίδιος · στη γιορτή των Αζύμων, στη γιορτή των Εβδομάδων και στη γιορτή των Σκηνών [της συγκομιδής]: και δεν θα εμφανίζονται ενώπιον του Κυρίου με άδεια χέρια.» Η Γιορτή των Εβδομάδων αναφέρεται επίσης σε δύο άλλα σημεία: Έξοδος 34:22 και Αριθμοί 28:26-31.

Το κεφάλαιο 23 του Λευιτικού εξηγεί λεπτομερώς πότε ακριβώς γινόταν η Πεντηκοστή, τον σκοπό της και γιατί περιγραφόταν με δύο ονόματα — Γιορτή της Συγκομιδής και Γιορτή των Εβδομάδων. Τα εδάφια 5-7 αναφέρουν: «Την δέκατη τέταρτη ημέρα του πρώτου μήνα, το βράδυ, είναι το Πάσχα του Κυρίου. Και την δέκατη πέμπτη ημέρα του ίδιου μήνα είναι η γιορτή των Αζύμων. ... Την πρώτη ημέρα [την πρώτη ημέρα της Γιορτής των Αζύμων — την δέκατη πέμπτη ημέρα του πρώτου μήνα] θα έχετε ιερή συνάθροιση: δεν θα κάνετε καμία εργασία εκείνη την ημέρα». Αυτή η πρώτη ημέρα της Γιορτής των Αζύμων έπρεπε να είναι μια «ιερή συνάθροιση», δηλαδή μια ειδική ημέρα Σαββάτου. Οι ημέρες του Σαββάτου ήταν εκείνες κατά τις οποίες οι Ισραηλίτες δεν έκαναν καμία εργασία. Σε αυτή την περίπτωση, δεν ήταν το εβδομαδιαίο Σάββατο της έβδομης ημέρας, αλλά ένα ειδικό Σάββατο — μια ιερή συνάθροιση προς τον Κύριο.

Συνεχίζοντας με τα εδάφια 10 και 11: «Μίλησε στους γιους του Ισραήλ και πες τους: Όταν μπειτε στη γη

που σας δίνω και θερίσετε τη σοδειά της, τότε θα φέρετε ένα δεμάτι από τις απαρχές της σοδειάς σας στον ιερέα· και αυτός θα το κουνήσει μπροστά στον Κύριο, για να γίνει αποδεκτό για σας· την επομένη του Σαββάτου ο ιερέας θα το κουνήσει». Αυτό το «κούνημα» του δεματιού, ή της χούφτας, από τις απαρχές της συγκομιδής σιτηρών του Ισραήλ, έπρεπε να γίνεται την δέκατη έκτη ημέρα του πρώτου μήνα, την «επόμενη ημέρα» μετά το ειδικό Σάββατο, που ήταν την δέκατη πέμπτη, όπως προαναφέρθηκε.

Τα εδάφια 15 και 16 αναφέρουν: «Θα μετρήσετε για σας από την επομένη του Σαββάτου, από την ημέρα που φέρατε το δεμάτι της προσφοράς της κυματίωσης [τη δέκατη έκτη ημέρα του πρώτου μήνα]· επτά Σαββάτα [49 ημέρες] θα συμπληρωθούν: Μέχρι την επομένη του έβδομου Σαββάτου θα μετρήσετε πενήντα ημέρες· και θα προσφέρετε μια νέα προσφορά τροφής στον Κύριο». Αυτή η πεντηκοστή ημέρα ήταν η Γιορτή των Εβδομάδων — ή η Γιορτή της Συγκομιδής. Αναφέρεται ως Γιορτή των Εβδομάδων επειδή η ημερομηνία κατά την οποία γινόταν η γιορτή καθοριζόταν με την καταμέτρηση επτά εβδομάδων, συν μία ημέρα, από τη στιγμή που προσφερόταν η δέσμη των απαρχών. Επιπλέον, η ελληνική λέξη Πεντηκοστή σημαίνει «η πεντηκοστή ημέρα». Ανάλογα με τον εβραϊκό υπολογισμό κάθε ημερολογιακού έτους, η ημερομηνία της Πεντηκοστής μπορεί να κυμαίνεται μεταξύ του δεύτερου μισού του Μαΐου και του πρώτου μισού του Ιουνίου. Με βάση τον υπολογισμό του Λευιτικού 23, η αντίστοιχη ημερομηνία για την Πεντηκοστή φέτος ήταν η 23η Μαΐου 2026.

Σκοπός της γιορτής του Ισραήλ

Αυτή η γιορτή του Ισραήλ επρόκειτο να είναι μια γιορτή ευχαριστίας προς τον Θεό για τις απαρχές της συγκομιδής τους, εξ ου και το δεύτερο όνομά της, Γιορτή της Συγκομιδής. Αυτή ήταν μια ειδική συγκομιδή. Δεν ήταν η συγκομιδή λαχανικών ή φρούτων, αλλά η συγκομιδή σιτηρών — συγκεκριμένα κριθαριού και σιταριού. Οι απαρχές αυτής της συγκομιδής αφιερώνονταν στον Θεό. Κατά τη διάρκεια αυτής της γιορτής, προσφέρονταν πολλές προσφορές. Υπήρχαν ολοκαυτώματα, προσφορές κρέατος, προσφορές ποτού, προσφορές για την εξιλέωση των αμαρτιών και προσφορές ειρήνης — όλες προσφερόμενες ως εορτασμός ευχαριστίας προς τον Θεό για τη συγκομιδή των σιτηρών τους. Λευιτικό 23:16-20

Μια ειδική προσφορά αυτής της γιορτής ήταν να είναι μια «νέα προσφορά κρέατος», όπως σημειώνεται στο εδάφιο 16. Αυτή η προσφορά περιγράφεται στο εδάφιο 17: «Θα φέρετε από τις κατοικίες σας δύο αρτοσκευάσματα των δύο δεκάτων των απαρχών· θα είναι από λεπτό αλεύρι· θα είναι ψημένα με προζύμι· είναι οι απαρχές προς τον Κύριο». Οι Ισραηλίτες έπρεπε να προσφέρουν δύο αρτοσκευάσματα φτιαγμένα από τις απαρχές της συγκομιδής των σιτηρών τους. Τα ψωμιά έπρεπε να κυματίζουν ενώπιον του Κυρίου ως ευχαριστία και αφιέρωση σε αυτόν για τα δώρα της συγκομιδής τους. Πενήντα ημέρες νωρίτερα είχαν επίσης κυματίσει μια προσφορά ενώπιον του Θεού, αλλά ήταν μόνο μια χούφτα από τις απαρχές. Τώρα είχαν αρχίσει την πραγματική συγκομιδή των σιτηρών και έφεραν δύο ψωμιά, φτιαγμένα από ό,τι είχαν μόλις συγκομίσει, για να τα προσφέρουν στον Κύριο. Η

συγκομιδή τους θα συνεχιζόταν τώρα μέχρι να μαζευτούν όλα τα σιτηρά.

Αντιστοιχία με το Νέο Διαθήκη

Ο λόγος για τον οποίο αναλύουμε λεπτομερώς τη Γιορτή της Συγκομιδής του Ισραήλ, ή Γιορτή των Εβδομάδων, είναι ότι συνδέεται συγκεκριμένα με την Ημέρα της Πεντηκοστής της Καινής Διαθήκης. Πρώτον, παρατηρούμε την αντιστοιχία του χρόνου αυτής της γιορτής. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως από το Λευιτικό 23:5, η 14η ημέρα του πρώτου μήνα ήταν το Πάσχα του Ισραήλ. Στο Νέο Διαθήκη, αυτό αντιστοιχεί στον θάνατο του Ιησούς ως το μεγαλύτερο Πασχαλινό αρνί — «το Αρνίο του Θεού, που αφαιρεί την αμαρτία του κόσμου». (Ιωάννης 1:29). Ο θάνατος του Ιησούς συνέβη ακριβώς την ίδια ημερομηνία. Αναφερόμενοι και πάλι στο Λευιτικό 23:10,11, δύο ημέρες αργότερα, την 16η ημέρα του πρώτου μήνα, η δέσμη, ή η χούφτα, των απαρχών κυμάτιζε ενώπιον του Κυρίου. Αυτό αντιστοιχεί στην ανάσταση του Ιησούς, η οποία επίσης συνέβη δύο ημέρες μετά τον θάνατό του ως το Πασχαλινό αρνί. Όπως είχε προφητεύσει, ο Ιησούς παρέμεινε στον τάφο για τμήματα τριών ημερών — μέρος της 14ης, όλη την 15η και μέρος της 16ης ημέρας του πρώτου μήνα, σύμφωνα με τον εβραϊκό υπολογισμό. Ματθαίος 16:21· Λουκάς 9:22

Ο Απόστολος Παύλος είπε στην 1 Κορινθίους 15:20 ότι ο Ιησούς ήταν «τα πρώτα καρπούς των κοιμηθέντων». Ήταν το δεμάτι, η χούφτα, των απαρχών — ο πρώτος που αναστήθηκε από τους νεκρούς σε αιώνια ζωή με τη μεγάλη δύναμη του Θεού. (Κολοσσαείς 1:18). Αυτή η συμβολική «κίνηση» του δεμάτιου των απαρχών έδειξε την

αποδοχή από τον Θεό της λυτρωτικής θυσίας του Ιησού, αποτέλεσμα της οποίας ήταν η ανάστασή του από τους νεκρούς με θεία δύναμη. Τέλος, μετρώντας επτά Σαββάτα συν ένα, ή πενήντα ημέρες, από την ανάσταση του Ιησού, το δεμάτι των απαρχών, φτάνουμε στην Ημέρα της Πεντηκοστής, όπως καταγράφεται στο κεφάλαιο 2 των Πράξεων.

Ακριβώς όπως η γιορτή του Ισραήλ ήταν η αφιέρωση των πρώτων καρπών της συγκομιδής σιτηρών τους, η Ημέρα της Πεντηκοστής περιελάμβανε την αφιέρωση των μεγαλύτερων πρώτων καρπών — του «σιταριού» στον Θεό. Η εκκλησία, που αποτελείται από πιστούς χριστιανούς, επρόκειτο να συμπεριληφθεί ως μέρος της τάξης των απαρχών. Ο Ιησούς ήταν ο «πρώτος» της τάξης των απαρχών, αλλά και η εκκλησία, όπως αναφέρεται στην Επιστολή του Ιακώβου 1:18, είναι «ένα είδος απαρχών». Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτικός μιλά επίσης για τους πιστούς χριστιανούς ως «απαρχές» στην Αποκάλυψη 14:4, όπου τους περιγράφει ως «λυτρωμένους από τους ανθρώπους, απαρχές προς τον Θεό και προς το Αρνίο». Αυτή η αφιέρωση της εκκλησίας ξεκίνησε την Πεντηκοστή, κατά την οποία συμβολικά υψώθηκε, ή παρουσιάστηκε, ενώπιον του Ουράνιου Πατέρα ως αφιερωμένη σ' Αυτόν.

Αν εξετάσουμε την Ημέρα της Πεντηκοστής, αυτή ήταν το αποκορύφωμα τριών πολύ σημαντικών και ζωτικών γεγονότων στο σχέδιο του Θεού. Το πρώτο ήταν το αντίλυτρο της λύτρωσης, το οποίο ο Ιησούς παρείχε όταν πέθανε ως αντίστοιχο τίμημα για τον Αδάμ πάνω στο σταυρό. (1 Τιμόθεο 2:5,6). Το δεύτερο από αυτά τα εξαιρετικά γεγονότα ήταν η ανάσταση του Ιησού με τη μεγάλη δύναμη του Θεού.

(Εφεσίους 1:19-21). Το τρίτο ήταν η Ημέρα της Πεντηκοστής — η ημέρα της αφιέρωσης της μελλοντικής εκκλησίας στον Ουράνιο Πατέρα.

Η Ημέρα της Πεντηκοστής

Τα γεγονότα που περιλάμβανε η Ημέρα της Πεντηκοστής είναι πολυάριθμα. Δεν ήταν απλώς η ημέρα που το άγιο πνεύμα κατέβηκε πάνω στην εκκλησία. Αυτό πράγματι συνέβη, και τα οφέλη δεν ήταν μόνο για όσους ήταν παρόντες τότε, αλλά επεκτάθηκαν σε ολόκληρη την περίοδο από τότε, σε όσους έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στον Θεό με τρόπο αποδεκτό.

Για εκείνους τους εκατόν είκοσι οπαδούς του Ιησού που είχαν συγκεντρωθεί στον επάνω όροφο και είχαν αφιερώσει τη ζωή τους σ' Αυτόν, η Ημέρα της Πεντηκοστής σήμαινε πολλά πράγματα (Πράξεις 1:15). Σήμαινε ότι ο Θεός είχε δεχτεί την καθαγίαση τους σ' Αυτόν. Σήμαινε ότι ήταν πλέον δικαιωμένοι στα μάτια Του. Σήμαινε ότι τώρα θα ξεκινούσε η ζωή της θυσίας τους, και σήμαινε ότι είχε πραγματοποιηθεί η γέννηση από το άγιο πνεύμα. Ως αποτέλεσμα, θα ήταν πλέον νέα πλάσματα εν Χριστώ Ιησού. Ρωμαίους 5:1· 12:1· 1 Πέτρου 1:3· 2 Κορινθίους 5:17

Η Ημέρα της Πεντηκοστής είχε επίσης μεγάλη σημασία για όλους τους αληθινούς χριστιανούς μέχρι σήμερα. Σήμαινε την έναρξη της «υψηλής κλήσης του Θεού στον Ιησού Χριστό» (Φιλιππησίους 3:14). Η Πεντηκοστή σήμαινε επίσης το χρίσμα, ή την αφιέρωση, της εκκλησίας ως τάξης, για να γίνει η «βασιλική ιεροσύνη» του Θεού (1 Πέτρου 2:9). Έδειξε ότι η ευκαιρία ήταν πλέον ανοιχτή για κάθε μεμονωμένο υποψήφιο μέλος αυτού του ιερατείου

να λάβει τα πράγματα που λάμβαναν εκείνοι στον άνω όροφο — την αποδοχή του Θεού της την καθαγίαση τους, τη δικαίωση, την αρχή της θυσίας τους και τη γέννηση από το άγιο πνεύμα. Από την Πεντηκοστή, κάθε υποψήφιο μέλος του βασιλικού ιερατείου έχει εισέλθει στην ίδια σχέση λόγω των γεγονότων που έλαβαν χώρα τότε.

Μπορεί μάλιστα να ειπωθεί ότι την Πεντηκοστή ξεκίνησε η διαδικασία της επαναφοράς του ανθρώπου στην αρμονία και την εύνοια του Θεού, ξεκινώντας από την εκκλησία. Πράγματι, η Ημέρα της Πεντηκοστής ήταν η πρώτη εξωτερική απόδειξη προς την ανθρωπότητα της καταλογισμού από τον Θεό των οφελών του αντίλυτρου που παρείχε ο Ιησούς. Ρωμαίους 4:16-25

Το άγιο πνεύμα

Η κατανόηση της έκχυσης του Αγίου Πνεύματος είναι το κλειδί για την εκτίμηση της πλήρους σημασίας της Πεντηκοστής. Τι είναι το άγιο πνεύμα; Σε γενικές γραμμές, το άγιο πνεύμα είναι η αόρατη δύναμη και επιρροή του Θεού. Υπήρχε πάντα. Ο Θεός είναι από αιώνα σε αιώνα, και έτσι η δύναμή Του και η επιρροή Του — το άγιο πνεύμα Του — είναι επίσης από αιώνα σε αιώνα.

Υπάρχει, ωστόσο, μια βαθύτερη έννοια του Αγίου Πνεύματος όσον αφορά τους αφοσιωμένους χριστιανούς. Για αυτούς, το Αγιο Πνεύμα μπορεί να οριστεί ως η άγια και δίκαιη επιρροή και δύναμη του Θεού που δίνει τη σπίθα της ζωής, τρέφει και κυβερνά τη νέα τους ζωή «εν Χριστώ» (2 Κορινθίους 5:17). Η λέξη «πνεύμα» προέρχεται από την ελληνική λέξη πνεύμα και σημαίνει «αναπνοή». Για να απλοποιήσουμε τον ορισμό του Αγίου Πνεύματος

για τον χριστιανό, μπορεί να παρομοιαστεί με αυτό που είναι η πνοή της ζωής για το φυσικό σώμα. Το σώμα πρέπει να έχει τη φυσική πνοή της ζωής. Αν η πνοή αφαιρεθεί από το φυσικό σώμα, αυτό πεθαίνει μέσα σε λίγα λεπτά. Ομοίως, χωρίς το Άγιο Πνεύμα — την άγια και δίκαιη επιρροή του Θεού — η νέα ζωή του χριστιανού εν Χριστώ δεν μπορεί να ζήσει, να αναπτυχθεί και να ωριμάσει.

Το άγιο πνεύμα την Πεντηκοστή

Το κεφάλαιο 2 των Πράξεων περιγράφει τι συνέβη την Ημέρα της Πεντηκοστής σε σχέση με τη χορήγηση του Αγίου Πνεύματος. Τα εδάφια 2-4 αναφέρουν: «Και ξαφνικά ήρθε ένας ήχος από τον ουρανό σαν ορμητικός ισχυρός άνεμος, και γέμισε όλο το σπίτι όπου κάθονταν. Και εμφανίστηκαν σε αυτούς γλώσσες σαν φλόγες φωτιάς, και κάθισαν πάνω σε καθέναν από αυτούς. Και όλοι γέμισαν από το άγιο πνεύμα και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες [ελληνικά: γλώσσες], όπως το πνεύμα τους έδινε να μιλήσουν».

Γιατί ο Θεός έδωσε μια τέτοια εξωτερική απόδειξη της αποστολής του αγίου πνεύματος ως «ήχο από τον ουρανό», «ισχυρό άνεμο που σφύριζε», «γλώσσες» σαν φωτιά και ομιλία σε άλλες γλώσσες; Υπήρχαν δύο λόγοι για τους οποίους έγινε αυτό.

Πρώτον, ήταν μια μαρτυρία για τους παρόντες. Η περιγραφή αναφέρει: «Κατοικούσαν στην Ιερουσαλήμ Εβραίοι, ευσεβείς άνδρες, από κάθε έθνος κάτω από τον ουρανό». Πολλοί Εβραίοι είχαν ταξιδέψει στην Ιερουσαλήμ επειδή ήταν μία από τις γιορτές τους. Όταν η χορήγηση του αγίου πνεύματος ενεργοποίησε τους αποστόλους και άρχισαν να μιλούν [ή ίσως να γίνονται κατανοητοί] σε άλλες

γλώσσες, αυτό ήταν μια μαρτυρία για όλους όσους είχαν συγκεντρωθεί εκεί (εδάφια 5,6). Πολλοί έμειναν έκπληκτοι και αναρωτιόνταν τι σήμαιναν αυτά τα πράγματα. Άλλοι κατηγορήσαν τους αποστόλους ότι ήταν μεθυσμένοι (εδάφια 12, 13). Αυτό οδήγησε τον Πέτρο να σηκωθεί και να μιλήσει στο πλήθος. Ανέφερε αποσπάσματα από τον προφήτη Ιωήλ και από τους Ψαλμούς, δίνοντας μια όμορφη μαρτυρία για το σχέδιο του Θεού, με επίκεντρο τον Ιησούς (εδάφια 14-40). Το αποτέλεσμα αυτής της μαρτυρίας αναφέρεται στο εδάφιο 41: «Την ίδια ημέρα προστέθηκαν σε αυτούς περίπου τρεις χιλιάδες ψυχές».

Δεύτερον, η αποστολή του Αγίου Πνεύματος την Πεντηκοστή ήταν μια επίδειξη της δύναμης και της επιρροής του Θεού, όπως δεν είχε ξαναδει ποτέ η ανθρώπινη δημιουργία. Αυτή η δύναμη κατέκλυσε με έναν ιδιαίτερο τρόπο τους αποστόλους, καθώς τους δόθηκαν διάφορα «χαρίσματα». Ο απόστολος Παύλος προσδιόρισε μερικά από αυτά τα χαρίσματα στην Α΄ Κορινθίους 12:28-30 ως: «χαρίσματα θεραπειών, βοηθειών, διακυβερνήσεων, ποικιλίας γλωσσών... θαυματουργών». Όλα αυτά ήταν μέρος των εξωτερικών χαρισμάτων του αγίου πνεύματος που δόθηκαν για να βοηθήσουν στην ίδρυση της Πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας και στην εδραίωση της εξουσίας των αποστόλων. Ήταν μια τεράστια επίδειξη της δύναμης και της επιρροής του Θεού επάνω τους, εκδηλώνοντας την εξουσία Του εκ μέρους τους.

Μεγαλύτερη σημασία

Όσο εξαιρετικές και αν ήταν αυτές οι επιδείξεις, όσο συναρπαστικά και αν ήταν τα χαρίσματα, και παρόλο που πρόσθεσαν τρεις χιλιάδες υποψήφια μέλη στον

αριθμό τους σε μία μέρα, τίποτα από αυτά δεν ήταν η πιο σημαντική σημασία της Πεντηκοστής. Η μεγαλύτερη σημασία της Πεντηκοστής αφορούσε το κύριο έργο του άγιου πνεύματος, το οποίο επρόκειτο να είναι εσωτερικό. Αυτό το έργο δεν επρόκειτο να το δει ο άνθρωπος. Ήταν, στην πραγματικότητα, το έργο της ανάπτυξης της ζωής του νέου πλάσματος κάθε μεμονωμένου μέλους του «σώματος του Χριστού». 1 Κορινθίους 12:27

Το πιο σημαντικό γεγονός που σχετίζεται με την Ημέρα της Πεντηκοστής ήταν η προσωπική γέννηση κάθε μαθητή από το άγιο πνεύμα. Στην 1 Κορινθίους 12, ο Παύλος συζητά ακριβώς αυτό το θέμα. Αφού περιγράφει τα διάφορα χαρίσματα του πνεύματος στους προηγούμενους στίχους, δηλώνει στο στίχο 31: «Επιζητείτε τα καλύτερα χαρίσματα· και όμως θα σας δείξω έναν πιο άριστο δρόμο». Ο «πιο άριστος δρόμος» ήταν το θέμα του αμέσως επόμενου κεφαλαίου, της Α΄ Κορινθίων 13, στο οποίο ο απόστολος επικεντρώθηκε αποκλειστικά στην ποιότητα του χαρακτήρα της αγάπης. Η αγάπη είναι το άθροισμα των καρπών του Πνεύματος, στα οποία περιγράφεται η ανάπτυξη της νέας ζωής εν Χριστώ (Γαλάτες 5:22,23). Αυτός ήταν ο πιο άριστος δρόμος, το πιο άριστο έργο του Αγίου Πνεύματος και η μεγαλύτερη σημασία της Πεντηκοστής.

Τα έργα του άγιου πνεύματος

Το εσωτερικό έργο του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ο Παύλος συνόψισε ως αγάπη, αναφέρεται σε πολλά εδάφια της Καινής Διαθήκης. Το 8ο κεφάλαιο της Επιστολής προς Ρωμαίους περιέχει μια λεπτομερή συζήτηση για το Άγιο Πνεύμα, η οποία προσφέρει μεγάλη διαφώτιση και καθοδήγηση στους οπαδούς του Χριστού. Η φράση «άγιο πνεύμα» ή «πνεύμα»

αναφέρεται περίπου είκοσι φορές μόνο σε αυτό το κεφάλαιο. Τα έργα του Αγίου Πνεύματος, όπως περιγράφονται εδώ, μπορούν να χωριστούν σε δέκα τομείς.

1. Τα εδάφια 1 και 2 αναφέρονται στο άγιο πνεύμα ως «νόμο», έναν νόμο ζωής. Ο χριστιανός πρέπει να έχει το άγιο πνεύμα — έναν νόμο ζωής — αλλιώς το νέο πλάσμα πεθαίνει. Τα εδάφια αυτά αναφέρουν: «Δεν υπάρχει λοιπόν πλέον καμία καταδίκη για όσους είναι εν Χριστώ Ιησού. ... Διότι ο νόμος του Πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού με ελευθέρωσε από τον νόμο της αμαρτίας και του θανάτου». Αυτό το απόσπασμα όχι μόνο λέει ότι το άγιο πνεύμα είναι ένας «νόμος» ζωής, αλλά επίσης έχει ελευθερώσει τους ακόλουθους του Ιησού από τον άλλο νόμο υπό τον οποίο βρισκόντουσαν προηγουμένως — τον «νόμο της αμαρτίας και του θανάτου».

2. Το άγιο πνεύμα είναι μια επιρροή με την οποία κάποιος περπατά και σκέφτεται. Τα εδάφια 4 έως 6 το αναδεικνύουν αυτό: «Για να εκπληρωθεί η δικαιοσύνη του νόμου σε εμάς, που δεν περπατάμε σύμφωνα με τη σάρκα, αλλά σύμφωνα με το πνεύμα. Διότι όσοι είναι σύμφωνα με τη σάρκα, φροντίζουν τα πράγματα της σάρκας· αλλά όσοι είναι σύμφωνα με το πνεύμα, τα πράγματα του πνεύματος. Διότι η σαρκική διάθεση είναι θάνατος· αλλά η πνευματική διάθεση είναι ζωή και ειρήνη».

3. Η γέννηση του Αγίου Πνεύματος ενσαρκώνει τη σκέψη του «Χριστού εν υμίν, της ελπίδος της δόξης» (Κολοσσαείς 1:27). Η Ρωμαίους 8:9,10 υπαινίσσεται αυτό, λέγοντας: «Δεν είστε κατά σάρκα, αλλά κατά πνεύμα, εάν το πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν. Εάν δε κάποιος δεν έχει το πνεύμα του Χριστού, δεν

είναι δικός Του. Και αν ο Χριστός είναι μέσα σας, το σώμα είναι νεκρό εξαιτίας της αμαρτίας· αλλά το πνεύμα είναι ζωή εξαιτίας της δικαιοσύνης». Αυτό το άγιο πνεύμα του Θεού ή, όπως το αναφέρει επιπλέον ο Παύλος, το «Πνεύμα του Χριστού», πρέπει να είναι «μέσα» στους οπαδούς Του. Ο Χριστός δεν είναι κυριολεκτικά μέσα μας. Είναι το πνεύμα της γέννησής Του, η επιρροή Του, που βρίσκεται στην καρδιά μας και που μας παρακινεί. 1 Ιωάννη 2:27

4. Το τέταρτο έργο του Αγίου Πνεύματος περιγράφεται στη Ρωμαίους 8:11, όπου λέει: «Εάν το πνεύμα εκείνου που ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς κατοικεί μέσα σας, εκείνος που ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς θα ζωντανέψει και τα θνητά σώματά σας μέσω του Πνεύματός του που κατοικεί μέσα σας». Το άγιο πνεύμα «ζωντανεύει», δίνει ζωή. Δίνει σε κάποιον την ευκαιρία να υπηρετήσει τον Θεό, να κατανοήσει την Αλήθεια Του, να γίνει αποδεκτή θυσία, και τελικά θα δώσει το «στέμμα της ζωής» σε όσους είναι πιστοί μέχρι θανάτου. Αποκάλυψη 2:10

5. Η δράση του αγίου πνεύματος πάνω στο νου μας μας βοηθά να νεκρώσουμε, ή να θανατώσουμε, τις πράξεις της πεπτωκυίας σάρκας μας. Η επιστολή προς Ρωμαίους 8:13 λέει: «Εάν ζείτε κατά σάρκα, θα πεθάνετε· εάν όμως διαμέσου του πνεύματος νεκρώνετε τις πράξεις του σώματος, θα ζήσετε».

6. Ένα άλλο έργο του αγίου πνεύματος αναφέρεται στο εδάφιο 14: «Όσοι οδηγούνται από το άγιο πνεύμα, αυτοί είναι υιοί του Θεού». Το άγιο πνεύμα οδηγεί και κατευθύνει τον χριστιανό. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως η προνοητική φροντίδα του Θεού προς τους οπαδούς Του. Το άγιο πνεύμα Του επιφέρει

αυτή τη φροντίδα, συνοδεύοντας τους οπαδούς Του σε κάθε βήμα του στενού δρόμου. Ο ποιητής του ύμνου έχει γράψει: «Προτιμώ να περπατώ στο σκοτάδι με τον Θεό, παρά να πηγαίνω μόνος στο φως». Ο λαός του Θεού μπορεί να το πει αυτό επειδή είναι το άγιο πνεύμα — η προνοητική επιρροή και δύναμή Του — που καθοδηγεί και κατευθύνει τη ζωή τους.

7. Η γέννηση από το άγιο πνεύμα είναι μια διαβεβαίωση της υιότητας. Το εδάφιο 15 αναφέρει: «Δεν λάβατε πνεύμα δουλείας πάλι για να φοβάστε, αλλά λάβατε το πνεύμα της υιοθεσίας [υιότητας], με το οποίο φωνάζουμε: Αββά, Πατέρα». Τι διαβεβαίωση δίνει το πνεύμα στους οπαδούς του Χριστού ότι είναι παιδιά του Θεού!

8. Το εδάφιο 16 λέει: «Το ίδιο το πνεύμα μαρτυρεί μαζί με το πνεύμα μας, ότι είμαστε παιδιά του Θεού». Αυτή είναι μια βεβαίωση ότι το πνεύμα μας, η καρδιά μας, τα κίνητρά μας, τα οποία έχουν δοθεί στον Κύριο με καθαγίαση, βρίσκονται στο ίδιο «μήκος κύματος», όπως λέμε, με τον Θεό — δηλαδή, «μαρτυρούν» μαζί με το άγιο πνεύμα. Όταν αυτά μαρτυρούν μαζί, είναι μια δήλωση ότι έχουμε τους ίδιους στόχους που ο Θεός, μέσω του αγίου πνεύματος, επιδιώκει μέσα μας.

9. Το άγιο πνεύμα δεν μας εμποδίζει να συμμετέχουμε στις δοκιμασίες και τα «στεναγμοί» της παρούσας ζωής, όσο βρισκόμαστε εν σαρκί. Είναι αλήθεια ότι η δύναμη του Θεού μπορεί να επιτύχει τα πάντα, και ίσως θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το άγιο πνεύμα Του για να μας εμποδίσει να περάσουμε τις δοκιμασίες και τα στεναγμοί της σάρκας. Ωστόσο, αυτό δεν είναι προς το συμφέρον μας. Αυτή η πτυχή του αγίου

πνεύματος φαίνεται στο εδάφιο 23: «Και εμείς οι ίδιοι, που έχουμε τις απαρχές του άγιου πνεύματος, ακόμη και εμείς οι ίδιοι στενάζουμε μέσα μας, περιμένοντας την υιοθεσία, δηλαδή την απολύτρωση του σώματός μας».

10. Τα εδάφια 26 και 27 λένε: «Το πνεύμα επίσης βοηθά τις αδυναμίες μας· διότι δεν ξέρουμε τι πρέπει να προσευχηθούμε όπως πρέπει· αλλά το ίδιο το πνεύμα μεσολάβει για μας με στεναγμούς που δεν μπορούν να εκφραστούν. Και αυτός που ερευνά τις καρδιές ξέρει ποια είναι η διάθεση [ελληνικά: κλίση] του πνεύματος, επειδή [αυτό] μεσολάβει για τους άγιους σύμφωνα με το θέλημα του Θεού». Το άγιο πνεύμα, καθώς μαρτυρεί μαζί με το πνεύμα μας, μας βοηθά σε εκείνες τις στιγμές που δυσκολευόμαστε να προσευχηθούμε στον Πατέρα όπως θα θέλαμε, ή δεν ξέρουμε για τι πρέπει να προσευχηθούμε. Όπως αναφέρει ο στίχος, το Πνεύμα μεσιτεύει «σύμφωνα με το θέλημα του Θεού».

Γεμάτοι από το Πνεύμα

Ο Απόστολος Παύλος μας προειδοποιεί να μην «σβήνουμε» το Πνεύμα — να μην αποκηρύσσουμε εσκεμμένα τη ζωοποιό δύναμη του νέου πλάσματος. (1 Θεσσαλονικείς 5:19). Πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση ακόμη και για την παραμικρή εσκεμμένη αντίσταση σε αυτό το θέμα. «Μην θλίβετε το άγιο πνεύμα του Θεού», λέει ο Παύλος στην Εφεσίους 4:30. Αντίθετα, ας προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε το μέγιστο δυνατό μέτρο της επιρροής και της δύναμης του Θεού — να «γεμίσουμε με το Πνεύμα» (Εφεσίους 5:18). Έτσι, παραμένοντας πιστοί ακόμη και «μέχρι θανάτου», μπορούμε να εκτιμήσουμε πραγματικά τη σημασία της Πεντηκοστής και τις ευλογίες που απορρέουν από

αυτήν για τους Χριστιανούς που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους για να ακολουθήσουν τα βήματα του Ιησού, που χαρακτηρίζονται από θυσία, πόνο και υπηρεσία προς τον Ουράνιο Πατέρα ().